

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **Město Zubří**, se sídlem U Domoviny 234, Zubří, zastoupeného Mgr. Radimem Dostalem, advokátem se sídlem Náměstí 11, Valašské Meziříčí, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 15. 11. 2011, čj. 10925/11-1400-707218, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2014, čj. 22 Af 112/2012 – 58,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2014, čj. 22 Af 112/2012 - 58, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Finanční úřad v Rožnově pod Radhoštěm vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 9. 8. 2010, čj. 48106/10/404960803477, daň z převodu nemovitostí ve výši 602 760 Kč. Předmětem zdanění byl úplatný převod plynárenského zařízení, které bylo vybudováno v rámci stavby „*Plynofikace města Zubří*“ a bylo převedeno kupní smlouvou ze dne 5. 12. 2008 uzavřenou mezi žalobcem jako prodávajícím a společností SMP Net s. r. o. jako kupujícím.

[2] Finanční ředitelství v Brně zamítlo odvolání žalobce proti platebnímu výměru rozhodnutím ze dne 15. 11. 2011, čj. 10925/11-1400-707218, (dále též „napadené rozhodnutí“). Zdůraznilo, že v době převodu bylo plynárenské zařízení technicky a provozně napojené na distribuční soustavu ve vlastnictví společnosti SMP Net s. r. o. a fakticky (z technického hlediska) součástí fungující distribuční soustavy. Šlo o vzájemně propojený soubor vysokotlakých, středotlakých a nízkotlakých plynovodů a souvisejících

technologických objektů. Žalovaný považoval plynárenské zařízení za nemovitost, neboť tyto sítě jsou vždy součástí staveb spojených se zemí pevným základem a nemohou být osamostatněny, nemá-li dojít ke zmaření účelu, ke kterému celek slouží. Proto neobstojí názor žalobce, že se jedná o věci movité. Plynárenské zařízení bylo převedeno jako jedna v celku fungující věc, skládající se z jednotlivých součástí. Nelze dát obecné stanovisko, zda plynárenské zařízení je či není nemovitostí, ale záleží na individuálních okolnostech konkrétního případu. Proto žalovaný ustanovil v odvolacím řízení znalce, který měl posoudit, zda mělo plynárenské zařízení po stavebnětechnické stránce takovou stavební konstrukci, která jej pevně spojuje se zemí. Znalec konstatoval, že plynárenské zařízení je tvořeno plynovodním potrubím převážně uloženým pod úrovní terénu tak, že na dno výkopu, v hloubce stanovené technickými normami, je uložena vrstva písku, do které jsou postupně položeny roury. Ty jsou vzájemně pevně spojeny, zasypány další vrstvou písku (obsyp) a výkop je opět dosypán původní zeminou do původní úrovně terénu. Z kontrolních a bezpečnostních důvodů jsou v předepsaných místech na předmětném plynovodu provedeny odvodňovače, uzávěry či jiné armatury a konstrukce, které se k těmto prvkům váží, vytváří pevné spojení se zemí prostřednictvím betonových bloků nebo betonových základových desek pro poklapy. Jde tedy o konstrukci, která je se zemí pevně spojena, přičemž některé části jsou spojeny se zemí pevným základem. Zařízení bylo třeba posuzovat jako celek, nikoli jako několik samostatných věcí.

[3] Plynová zařízení jsou podle žalovaného zpravidla stavbami a v případě plynovodů jde o stavby liniové. Souhrnně se nazývají stavbami inženýrskými. Výstavba nových plynových zařízení (např. plynofikace obce) probíhá v různých katastrálních územích a v různém čase, jsou proto vydávána samostatná stavební povolení a kolaudační rozhodnutí. Teprve připojením na již funkční distribuční soustavu se původně oddělená stavba stává součástí stávající distribuční soustavy. Celou plynárenskou soustavu tvoří plynová zařízení, přičemž některá jsou jednoznačně stavbami nemovitými, spojenými se zemí pevným základem (§ 119 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „občanský zákoník“). Existují stavby, u nichž není ze statických důvodů vyžadováno provedení základové konstrukce, a přesto jsou považovány za nemovitosti (např. studna, kanalizace s revizními šachtami, žumpa, venkovní betonový bazén). Takové stavby není třeba kotvit k základům. I u těchto staveb by došlo jejich oddělením od země k jejich porušení, což je obdobné, jako u staveb spojených se zemí pevným základem. Plynovod zcela postrádá nejtypičtější vlastnost movitých věcí, a to mobilitu a schopnost samostatné nezávislé existence. Nelze jej oddělit od země, aniž by došlo k porušení věci. Plynovod byl vytvořen na míru konkrétním poměrům, zpravidla je uložen pod úrovní terénu a se zemí je pevně spojen pevným sevřením v zemině obklopující vlastní potrubí ze všech stran. Proto má charakter nemovitosti. K datu převodu již bylo zařízení technologicky napojeno na funkční distribuční soustavu. Proto je třeba jej posuzovat jako nedílnou součást jednoho celku, který tvoří různé relativně samostatné části vzájemně pevně propojené, z nichž některé jsou spojeny se zemí pevným základem.

II.

[4] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud napadené rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 27. 6. 2014, čj. 22 Af 112/2012 - 58. Neztotožnil se s názorem žalovaného, že převod plynárenského zařízení byl předmětem kupní smlouvy jako jeden celek, který jako takový podléhá dani z převodu

nemovitostí. Plynovod a každou plynovodní přípojku je nutné hodnotit pro účely daně z převodu nemovitostí samostatně a samostatně určit, zda každá jednotlivě je spojena se zemí pevným základem. Podle toho bude vyměřena daň z převodu nemovitostí pouze z hodnoty těch plynovodů a plynovodních přípojek, které budou shledány nemovitostmi. Každá z plynových přípojek může být předmětem prodeje samostatně [§ 66 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“)]. Bylo by absurdní, pokud by jediná betonová patka ukotvující plynovodní přípojku učinila z volně ležícího plynárenského zařízení celého města nemovitost a převodce by byl povinen odvést daň z celého zařízení. Otázky znalci byly přípustné, neboť byl dotazován na existenci stavebně technického ukotvení v zemi a nikoli na právní posouzení věci. Nedůvodnou krajský soud rovněž shledal výtku, že znalec nebyl vyslechnut, neboť výslech znalce není obligatorní součástí daňového řízení.

III.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Stěžovatel je stejného názoru jako žalobce v tom, že pro rozhodnutí o daňové povinnosti je třeba posoudit, zda je plynové zařízení věcí nemovitou či movitou. Rozhodujícím faktorem je, zda je stavba se zemí spojena pevným základem či nikoli. Celé plynárenské zařízení je třeba posuzovat jako jeden celek, tzn. soubor tvořený jednotlivými relativně samostatnými vzájemně propojenými částmi, vedením a stavbami, z nichž některé jsou spojeny se zemí pevným základem.

[6] Z technického hlediska jsou jednotlivé objekty schopné samostatné stavební existence a samostatného plnění určité vymezené funkce, z hlediska fungování a provozování celku však nemohou být osamostatněny, nemá-li dojít ke zmaření účelu, ke kterému celek slouží. Nemovitá věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k jejímu porušení a spojení se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat účinkům přírodních vlivů. Takové podmínky lze jednoznačně zhodnotit u takových staveb, kde se ze statických důvodů automaticky předpokládá provedení pevného základu (základové konstrukce). Existují však i stavby, u kterých není vyžadováno ze statických důvodů provedení základové konstrukce, a přesto jsou tyto stavby považovány za nemovitosti. Vodorovné a svislé konstrukce jsou u takových staveb provedeny způsobem, který zaručuje jak odolávání přírodním vlivům, tak i vlastní stabilitu. Technické provedení plynárenského zařízení, ať již je uloženo pod zemským povrchem a zcela obklopeno celistvou vrstvou zeminy, nebo vychází nad zemský povrch a musí být polohově fixováno prostřednictvím různých podpěrných systémů k zemskému povrchu, dává tomuto zařízení, specifické stavbě, charakter nemovitosti. Takové zařízení postrádá nejtypičtější vlastnost movitých věcí - mobilitu a schopnost samostatné nezávislé existence a plnění jejich účelu na kterémkoliv místě.

[7] Plynárenský majetek proto má charakter nemovitosti, neboť je vždy technicky proveden „na míru“, zpravidla uložen pod úrovní terénu, a tím se zemí spojen pevným sevřením v zemině obklopující potrubí ze všech stran. Plynovod je stavbou, kterou nelze od země oddělit, aniž by došlo k porušení věci. Porušením se nemíní jen vlastní poškození při oddělení od země, ale i jeho fyzické odpojení od plynovodní sítě, bez které nemůže plnit svoji funkci. Tím by rovněž přestalo být původní věcí, neboť pospojované potrubí

nelze nazvat plynovodem, není-li napojeno na funkční soustavu. Převáděné zařízení bylo k datu převodu technologicky napojeno na funkční plynárenskou soustavu. Jde o vzájemně funkčně propojený komplex specifických staveb, z nichž některé jsou spojeny se zemí pevným základem. Úplatný převod takových nemovitostí je předmětem daně z převodu nemovitostí.

IV.

[8] Žalobce se k podané kasační stížnosti písemně nevyjádřil.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Předně je třeba konstatovat, že k převodu plynárenského zařízení došlo v roce 2008. Pro posouzení tohoto případu je tedy rozhodná právní úprava obsažená především v energetickém zákoně a v občanském zákoníku a nelze vycházet při vymezení movitých a nemovitých věcí a režimu inženýrských sítí z § 498 resp. 509 zákona č. 89/2012 Sb. občanského zákoníku.

[12] Nebylo rovněž mezi účastníky sporu, že plynovod a přípojky byly stavbou podle § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona. Rovněž není pochyb, že plynárenské zařízení není součástí pozemku, na němž (v němž) se nachází. Poukázat lze na § 59 odst. 1 písm. d) energetického zákona, podle kterého má provozovatel distribuční soustavy právo zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech plynárenská zařízení v souladu s podmínkami stanovenými územním rozhodnutím a stavebním povolením.

[13] Za specifikum plynárenských zařízení nejen v souvislosti s případným zdaněním daní z převodu nemovitostí je třeba považovat jeho územní rozlehlost a s tím související poměr k pozemkům, na nichž se nachází. Pro posouzení právní povahy plynárenského zařízení je rovněž podstatné, že jednotlivá plynárenská zařízení nevykonávají svoji funkci, distribuci plynu, samostatně, ale jako část distribuční soustavy.

[14] Plynovod a každou plynovodní přípojku je třeba podle krajského soudu posuzovat z hlediska daňového zatížení odděleně a samostatně určit, zda je spojena se zemí pevným základem. Ani žalobce však podrobněji nespecifikoval, proč se domnívá, že ve skutečnosti došlo k převodu více věcí v právním smyslu. Nejvyšší správní soud se nepřiklonil k názoru krajského soudu. Krajský soud byl (patrně) veden úvahou, že ačkoli byl předmětem smlouvy převod plynárenského zařízení jako celku, ve skutečnosti se jednalo o převod relativně samostatných věcí, neboť vlastník plynové přípojky může být s odkazem na § 66 odst. 2 odlišný od vlastníka jiných částí distribuční soustavy. Naposledy uvedené ustanovení však pouze upřesňuje, že náklady na zřízení plynovodní přípojky hradí ten, v jehož prospěch byla zřízena, nedojde-li k jiné dohodě a stanoví, že vlastníkem přípojky je ten, kdo uhradil náklady na její zřízení.

[15] Podle § 2 odst. 2 písm. b) bod 11 energetického zákona se plynárenským zařízením rozuměly plynovody, plynovodní přípojky a technologické objekty s nimi související. Podle bodu 13 téhož ustanovení je plynovodní přípojkou zařízení začínající odbočením z distribuční soustavy a ukončené před hlavním uzávěrem plynu, za nímž pokračuje odběrné plynové zařízení zákazníka. S výhradou, že plyn je dodáván oprávněným resp. chráněným zákazníkům (k legální definici těchto pojmů viz § 2 odst. 2 bod. 3 a 8 energetického zákona) a nikoli plynovodním přípojkám, jak uvádí krajský soud, lze v obecné rovině připustit, že každá z plynovodních přípojek může mít odlišného vlastníka a může být tedy považována za samostatné plynárenské zařízení. To však neznamená, že jen proto je třeba vždy považovat jednotlivé plynovodní přípojky za samostatná plynárenská zařízení. Vždy bude záležet na okolnostech konkrétního případu, na způsobu výstavby plynárenského zařízení a na jeho vztahu k distribuční soustavě.

[16] Ze soudního ani ze správního spisu nevyplývá, že by předmětem zdanění byly v tomto případě též přípojky, jejichž vlastníkem by byl subjekt odlišný od žalobce a daňová povinnost by tak případně svědčila někomu jinému. Předmětem kupní smlouvy č. 1-20-181/08 bylo plynárenské zařízení, které bylo vybudováno v rámci stavby „*plynofikace města Zubří*“ a bylo specifikováno tak, že jej tvoří (vedle příslušenství – armatur, uzávěrů a odvodňovačů) plynovody o celkové délce přibližně 29,4 km a přípojky o celkové délce asi 3,6 km. Celý předmět převodu, celé plynárenské zařízení, bylo dle výslovného prohlášení žalobce v jeho výlučném vlastnictví. Energetický zákon podřazuje pod pojem plynárenské zařízení jak plynovody, tak plynovodní přípojky. Z kupní smlouvy ani ze správního spisu neplyne, že by převáděné plynárenské zařízení nebylo v době převodu kompaktní, že by plynovodní přípojky byly vybudovány na plynovodu samostatně a nezávisle a netvořily s ním jeden funkční celek. Rovněž z ničeho neplyne, že by byly budovány se záměrem samostatného užití, naopak, dělo se tak v rámci obecnější výstavby – plynofikace města. Nic proto nebrání považovat za plynárenské zařízení vymezené v konkrétním případě kupní smlouvou jak plynovod, tak s ním spojené a souběžně vybudované plynovodní přípojky. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že daňové orgány správně uvážily o převáděném plynárenském zařízení z hlediska daně z nemovitostí jako o celku.

[17] Názor o plynovodní přípojce jako samostatném předmětu právních vztahů byl krajskému soudu východiskem při úvaze o spojení se zemí pevným základem. Podle § 119 odst. 2 občanského zákoníku byly nemovitostmi pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem. Krajský soud považoval volně v zemi položené plynovodní potrubí za věc movitou a za absurdní považoval, pokud by o nemovitém charakteru celé věci (plynárenského zařízení) měla rozhodnout „*jediná betonová patka ukotvující plynovodní přípojku ve svažitém terénu*“. Nejvyšší správní soud naproti tomu zaměřil pozornost na to, jak v této specifické věci vymezit spojení věci se zemí pevným základem.

[18] Stěžovatel správně poukázal při úvaze o splnění podmínky spojení věci se zemí pevným základem na náleze Ústavního soudu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I ÚS 483/01, podle kterého „*spojení se zemí pevným základem je možno stručně charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci. Pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci. Z hlediska stavebního je pevný základ základovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezenou a definovanou,*

a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách.“

[19] U stavby nacházející se na zemském povrchu, či částečně zapuštěné pod zemský povrch je třeba podrobně (často za využití znalce) zkoumat způsob spojení se zemským povrchem. Není však pochyb, že za nemovité jsou považovány rovněž stavby, u nichž není v důsledku jejich technického řešení zapotřebí spojovat je se zemí samostatně vyprojektovaným konstrukčním řešením, neboť se již v zemi nacházejí a právě tím jsou se zemí spojeny. Do této kategorie staveb náleží např. stěžovatelem zmiňovaná studna či venkovní betonový bazén. Společným pak mají s „běžnými“ stavbami to, že jejich umístění přímo v zemském povrchu zajišťuje stabilitu vůči zemskému povrchu.

[20] Posuzované plynárenské zařízení nelze podřadit do žádné shora naznačené skupiny staveb. Obdobně jako studnu a venkovní betonový bazén jej v převážné části obklopuje zemský povrch (je umístěno pod zemí), naproti tomu představa potrubí volně uloženého na šterkovém podloží evokuje jeho mobilitu, která je vlastní věcem movitým.

[21] Za současného stavu techniky lze nepochybně oddělit od zemského povrchu téměř jakoukoli věc, aniž by se tato věc poškodila. Příkladem budiž např. přesun kostela Nanebevzetí Panny Marie v Mostě v 70. letech 20. století. Bylo třeba věc fyzicky oddělit od zemského povrchu a přepravit ji na jiné místo. Pozornost je tudíž třeba věnovat způsobu oddělení věci od zemského povrchu. Představě movité věci korespondují konvenční způsoby jejího oddělení od zemského povrchu (tah, zdvih), při kterých dochází pouze k překonávání fyzického tření věci o zemský povrch či k překonání gravitační síly. Je nerozhodné, zda a po jaké době případné tření vede k poškození věci. Podstatné je, že při oddělení není překonávána konstrukce, jejímž účelem je zachovat věc pevně spojenou se zemským povrchem, věc není „vytržena“ z původního umístění.

[22] Ze znaleckého posudku, který byl vypracován v odvolacím řízení, vyplývá, že jinou stavební konstrukci měly jednotlivé plynovodní řady a jinou zbývající příslušenství (odvodňovače, uzavírací armatury, chráničky a orientační sloupky). Znalec poukázal na to, že potrubí bylo ze všech stran obklopeno zeminou, shora byl zásyp zhutněn. Plynárenské zařízení se nachází téměř zcela pod zemským povrchem. Pokud je základním účelem základové konstrukce staveb prostorová fixace stavby k zemskému povrchu, pak tohoto účelu je v případě plynovodu dosaženo již jeho pevným umístěním pod tento povrch a fixací v půdě.

[23] Žalobce založil svou argumentaci na tom, že volně v zemi položené plynovodní potrubí není se zemí spojené pevným základem, neboť by se tím znemožnila jeho přirozená dilatace. Bylo třeba posoudit, jakým způsobem má být v případě staveb zasypaných pod zemský povrch provedeno jejich případné oddělení od zemského povrchu a zda lze věc rovněž oddělit, aniž by se znehodnotila. V úvahu přichází především její vykopání, tzn. odstranění zemského povrchu z prostoru nad potrubím a vedle něj. Takový způsob oddělení však není dle názoru Nejvyššího správního soudu přípustný pro účely posouzení povahy věci. Dochází jím totiž k nepřirozené (invazivní) modifikaci zemského povrchu v okolí věci a teprve následkem takového postupu je mobilita uvolněné věci. V principu je překonání záměrně zhutněného povrchu nad potrubím činností obdobnou

umělému oddělení kulturní památky od zemského povrchu za účelem jejího přesunu. Je proto třeba trvat na tom, aby oddělení věci od zemského povrchu bylo možné přirozeným způsobem, bez násilí překonávajícího dosavadní pevné spojení se zemským povrchem. S takto chápaným oddělením se posuzované plynárenské zařízení neslučuje.

[24] Ani to však ještě definitivně nevypovídá, zda lze věc oddělit od zemského povrchu, aniž by došlo k jejímu poškození. U potrubí volně ležícího v zemi přichází do úvahy jeho vytažení ze zemského povrchu v místě, kde vystupuje na povrch. Jiná situace nepochybně nastane, pokud budou od zemského povrchu takto oddělovány např. kabely rozvodů kabelové televize, které jsou mnohem tvárnější, a u nichž si lze reálně představit, že budou ze země vytaženy obdobně, jak byly předtím do zemského povrchu vpraveny. Jinak tomu však zpravidla bude u plynovodu, u nějž je tvarová stálost umocněna požadavkem na plynotěsnost. Podstatný bude skutečný tvar a délka plynárenského zařízení.

[25] Vedle konstrukčního řešení plynovodu jsou pro oddělení podstatná též zjištění znalce o konkrétních betonových fixacích potrubí, např. v okolí vodoteče, či uzavíracích armatur, jak vyplývá z fotografické přílohy ke znaleckému posudku. Pokud i tato konstrukční řešení znemožňují oddělení věci od zemského povrchu bez poškození věci, nezbyvá, než věc považovat za nemovitou, která je podle § 9 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, předmětem daně z převodu nemovitostí.

[26] Je třeba postupovat velmi obezřetně při úvahách o plynárenském zařízení jako o součásti plynárenské soustavy. Správce daně poznamenal ve zprávě o vytýkáčím řízení, že plynárenské zařízení je vždy součástí staveb spojených se zemí pevným základem a citoval právní úpravu týkající se součástí věci uvedené v § 120 odst. 1 občanského zákoníku. Lze se jen domnívat, že tak činil ve snaze nalézt alespoň v propojených částech soustavy spojení se zemí pevným základem. Žalobce uplatnil v odvolání proti platebnímu výměru přesvědčivé důvody, proč převáděné plynárenské zařízení není součástí jiné věci v právním smyslu. Stěžovatel názor správce daně modifikoval tak, že důsledně zdůrazňoval technologický význam slova „součást zařízení“, hovořil o součásti stávající distribuční soustavy, kterou se však původně odděleně budovaná stavba stává až po propojení s již funkční distribuční soustavou. Stěžovateli proto nelze podsouvat, že nahlížel na převáděné plynárenské zařízení jako na součást (v právním smyslu) distribuční soustavy. Takové pojetí by mělo fatální důsledky pro platnost smlouvy o převodu plynárenského zařízení. Ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je pod č. 1490/2008 uveřejněn rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 9. 2007, čj. 29 Ca 115/2006 - 34 s právní větou, podle které *„v případě správcem daně tvrzeného převodu pouze součástí věci na základě kupní smlouvy by se jednalo o neplatný právní úkon (§ 39 občanského zákoníku), přičemž by šlo o tzv. absolutní neplatnost právního úkonu nastávající ze zákona, k níž jsou státní orgány povinny vždy přihlídnout.“* O takový případ se však v souzené věci nejednalo. Energetický zákon zřetelně předpokládá, že jednotlivé části distribuční soustavy mohou být ve vlastnictví různých subjektů. Např. podle § 58 odst. 9 písm. g) energetického zákona patří mezi povinnosti provozovatele přepravní soustavy poskytovat provozovatelům distribučních soustav, se kterými je jeho soustava propojena, informace nezbytné k zajištění vzájemné provozuschopnosti soustav. V § 7 zákona č. 426/2005 Sb., o udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, jsou stanoveny způsoby, kterými žadatel o licenci

prokazuje vlastnické či užívací právo k energetickému zařízení. Předmětem převodu vlastnického práva bylo nově vytvořené plynárenské zařízení, dosud samostatná věc v právním smyslu, ve vlastnictví žalobce, která se připojením k distribuční soustavě stala její funkční částí. Nešlo proto o prodej pouhé součásti věci, který by byl absolutně neplatný.

[27] S poukazem na shora uvedené důvody dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o právní nesprávnosti rozsudku krajského soudu a o tom, že byl naplněn stížnostní důvod dle § 103 písm. a) s. ř. s. Proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán shora uvedenými právními názory. V dalším řízení rovněž rozhodne o nákladech řízení před Nejvyšším správním soudem a nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. prosince 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu